

okkara banki

við Tinghúsvegin 55

Fyri at gera tað meira høgligt, eisini hjá viðskiftafólki okkara, ið búgva í ovára parti av býnum, letur bankin upp nýggja avgreiðslu við

Tinghúsvegin 55 mánadagin 22. desember

Avgreiðslutíðin er tann sama sum í avgreiðsluni í Hornabø og høvuðsskrivstovuni í Gongini:

mánadag—hósdag 9,30—12,00 og 14,00—16,30

friggjadag 9,30—12,00 og 14,00—18,00

SJÓVINNUBANKIN

Framhald av síðu 13

Málningalistin í hægri metum

Finn Vidarø heldur annars, at føroyingar gera munandi meira burtur úr at mála enn at spæla tónleik.

Vit spurdu hann, hvør orsøkin man vera til hetta?

— Meðan eg havi verið í Føroyum havi eg sæð nógv fleiri listarmálarar enn tónleikarar. Tað er sjálvandi torført at siga, hvør orsøkin er til hetta. Tað er kanska hetta, at í málningalistini siggja vit úrslitini á veggjunum ella hvar tað nú skal vera. Við tónlistini er órvisi. Har skal tú hoyra tað, sum spælt verður og aftaná spyr tú teg sjálfan: »var nú nakað har«. Skilur ein so ikki at lurta, so er einki at gera.

Her tørvar tykkum uttan iva eina betri skúling á tónleikaøkinum, og grundarlagið skal verða lagt frá barni av, soleiðis at tey fólk, sum skulu hava við tónleik at gera, veruliga hava kunnleikan og duga at døma um tónleikin.

Tónleikurin og persónligheitin

Vit spurdu at enda Finn Vidarø, hvussu stóran týðning hann metir tað, at ein dugir at spæla uppá okkurt instrument — hvussu stóran týðning tað hevur fyri livsinnihaldið hjá tí einstaka menniskjanum?

— Tað er hetta við at kunna »realisera seg«. Tað er ein ógvuliga stórur fyrimunur at kunna geva nakað á einum ávisum umráði — og jú fleiri økjum ein kann realisera seg, tess stórri verður persónligheitin — og ein kann taka til sín frá øllum síðum.

So eg dugi ikki at siggja annað, enn at tað hevði verið ein ómetaliga stórur fyrimunur, um føroyingar fingi eina gjøgnumfærda tónleikaundirvísing.

Kvaliteturin

Finn Vidarø leggur aftrat, at tað er av stórum týðningi, at vit uppala sansin fyri kvaliteti, so at ikki tann vánaligi tónleikurin fær møguleika at breiða seg í óv stóran mun — sum støðan tykist vera í Føroyum í dag í fleiri førum.

— Tað hevur týðning, at ein verður aldur upp til at skilja millum góðan og vánaligan tónleik, annars fær tann vánaligi tónleikurin loyvi til at »breiða sig ubæmnet«. Tað at hava ein standard er ein treyt fyri at koma til eitt úrslit, endar Finn Vidarø.